

– Kaikki lährevät nyt heti kotehinsa. Koulun johtaja, rehtori Tuvel on saanut pikalählein tuoman käskykirjeen pääkaupungista. Se koskee Ahvensaarta ja hankalaa tilannetta ihmisten kanssa.

Vedeera ja Citin vilkaisivat toisiaan ja pyörittelivät häntään. Mirä tämä tarkoitti?

– Kaikkien haltijaperheiden, joilla on yläkouluikäisiä nuoria, on matkustettava Vaahteralintaan kuulemaan neuvotte-lujen tuloksesta.

Eeritena antoi jokaiselle käskykirjeen kopion kotiin vieräväksi. Seuraavana päivänä ei olisi koulua, vaan kaikki lähtisivät perheidensä kanssa aamulla kaupunkiin. Luokka hiljeni aluksi, ja sitten alkoi kova hälinä. He keräsivät tavaraansa ja juoksivat ulos pihalle, jossa levottoman näköiset opettajat yrittivät saada haltijanuoret lähemmään kotehinsa. Mutta kukaan ei halunnut lähtyä vaan kaikki supisivat keskenään ja arvailivat mistä oikein oli kyse. Miksi juuri nuoret haltijat perheineen käskettiin saapumaan Vaahteralintaan? Onko sota syttymässä tai ehkä jo syttynyt?

Rehtori Tuvel seiso koulun verannalla tuiman näköisenä, ja vasta kun hän kopputti kovaa sauvallaan lattiaan ja melkein huusi, että nyt kaikki heti kotiin, haltijanuoret hajaantuivat.

Kuudes luku

Tarilmor heräti Vedeeran hyvin aikaisin, niin aikaisin, että oli vielä pimeää. He joutuivat lähemmään matkaan varhain, jotta ehtisivät käsketyyn aikaan Vaahteralintaan. Rakinar puhaili keitriössä häntä jännityksestä viuhuen. Vedeera väsytti hirmuisesti, hän ei ollut nukkunut paljoakaan, vaan oli pyöriinyt sängyssään ja käynyt välillä pihallakin kävelemässä, kun ajatukset eivät olleet jättäneet häntä rauhaan. Mutta hän oli tyytyväinen, koska kaikki näyttivät unohtaneen hänen häpeänsä. Koko Vaahterikon väki puhui nyt vain käskykirjeistä ja matkasta Vaahteralintaan. Vedeeran tapaus ei enää ollut kenenkään huullilla.

Jatox nosti päänsä peittojen seasta ja näytti vihaiselta, melkein pelottavalta. Vedeera muisti tarinan siitä, kuinka eräs ruhtinaan tytär oli kesyttänyt ensimmäisen kissan satoja vuosia sitten. Se oli tapahtunut Suuren vaelluksen aikana, kun haltijakansa oli Vercel Tyllppähännän johdolla kulkenut pohjoisesta kohti Vaahterametsää. Villikissa oli tippunut jättiliskoa varten kaivettuun ansakuoppaan. Tarun mukaan ruhtinaan tytär oli pelastanut kissan ja vastoin vanhempiensa määräyksiä hoitanut sitä salaa koko matkan ajan. Samaan aikaan kun haltijat saapuivat määränpäähänsä ja perusivat haltijoiden valta-

kunnan ja pääkaupunki Vaahteralinnan, ensimmäisen kissan poikaset olivat kesyntyneet eivätkä enää karanneet.

Rakinar hymyili leveästi, mikä ihmetytti Vedeeraa.

— Lääke on ylittänyt kaikki odotukset! Isä sanoi ja melkein nauroi liosta.

Heidän hevosensa Ninar oli toipunut sairaudestaan ennätysvauhtia, ja he pääsisivät sitenkin sen vetäminä vaunuiltaan matkan kohti Vaahteralinnaa. Vain muutama päivä sitten he olivat pelänneet, että Ninar täytyisi lopettaa, kun se oli maannut liikkumattomana pilttuun lattialla. Siltä varalta, ettei Ninar toipuisi, he olivat sopineet Taikalin vanhempien kanssa, että he matkaisivat näiden vaunuissa. Nyrt se oli onneksi tarpeetonta.

Vedeera puki päälleen siisteimmät vaateensa. Rakinar käärretti keittiössä portkanasämpylöitä, juustoa ja melupulloja valkoisiin liinoihin ja pakkasi ne koriin. Sillä aikaa äiti meni ulos, laittoi vaunut valmiiksi ja valjasti Ninarin niiden eteen. Se näytti väsyneeltä, mutta selvästi paremmalta kuin vielä edellisinä päivinä. Ninar ei ollut ihan nuori enää.

— Etrpä arvaakaan, minne asti tänään mennään, Vedeera sanoi ja silitti hevosen turpaa.

Ninar hirtahti ja kuopi maata kavioillaan niin innokkaasti, että Vedeera oli varma, että se eläisi vielä monta vuotta.

Tarilmor lukitsi ulko-oven, ja he lähtivät vaunuillaan matkaan. Vedeera piti Jaroxia sylissään, mutta kissa yritti koko ajan hypätä pois, aivan kuin se ei olisi halunnut lähtyä koko matkalle. Päätielle johtavassa risteyksessä odotti jo muita lähiseudun haltijoita. Vaahterikon kylän suurmestari Jurall ohjaili väkellä matkajärjestykseen hevosensa selästä. Useista perheistä

oli matkalla vain toinen vanhemmista, koska puolet haltijakansasta oli määrätty aseisiin ja osallistumaan ylimääräisiin harjoituksiin ihmisten hyökkäyksen varalta. Valinta oli suoritettu arpomalla, ja Vedeera oli onnellinen, ettei kumpikaan hänen vanhemmistaan ollut tullut valituksi.

Matka alkoi. Vaunun keinuunta ja Ninarin kavioiden taainen kopina tuntuivat turvallisilta, ja pian Vedeeraa alkoi unettaa. Jarox oli hypännyt alas ja kehräsi hänen jalossaan. Isä hyräili jorain laulua, ja Tarilmor hänen viereksään ompeli kiitkkaanväristä kaulahuivia, josta piti tulla osa isän esiintymisasua seuraavaan Valon juhlaan.

Juuri ennen nukahamistaan Vedeera ajatteli Korilla. Häntä hävetti edelleen niin, että kyynelvet melkein tulivat silmiin. Onneksi myös hänen vanhempansa näyttivät unohtaneen asian valtakuntaa uhkaavan vaaran takia, vaikka vielä eilen he olivat olleet hänelle vihasempia kuin koskaan aikaisemmin.

Vedeera heräsi kun vaunut pysähtyivät. Rakinar oli ohjannut ne tien laitaan, jossa istuskei paljon haltijoita matkatuolia. Hevosille annettiin kauraa ja vertä, ja kaikki pääsivät jaloittelemaan ja syömään. Vedeera hellautti hantänsä ystävälleen Ciinille, jonka näki istumassa perheineen lähellä.

Vederan nukkuessa he olivat jo ehtineet ulos Vaahterametsästä ja saapuneet tasangolle, joka ympäröi pääkaupunki Vaahteralinnaa. Heidän ympärillään avautuivat silmäkantamattomiin jatkuvat keltaisina aaltoilevat pellot, joiden keskellä siellä täällä näkyi maataloja.

Syytä pysähdytykseen oli vastaan marssiva sotilaskolonna. Se oli matkalla länteen, kohti Vaahterametsää ja Rajajokea. Yleensä liikenne soljui tietä pitkin molempiin suuntiin, mutta

nyt oli julistettu valmistuslita sodan varalta, ja armeijalla oli aina oikeus mennä ensin. Vedeera venytti häntänsä ja katse li kuninka heidän ohitseeseen marssi päätyrmättömältä näyttävä sotilaiden viritä, neljä soturia aina rinnakkain. Sotilasjonon perässä kulki hevosten vetämiä kuormavankkureita.

Sotilaiden näkeminen tuntui turvalliselta. Ihmisiä oli monin verroin haltijoita enemmän, ja ihmisten maa oli paljon suurempi. Murta yksi haltija vaitra kymmentä ihmistä, sanottiin vanhassa sananlaskussa. Vedeera oli varma, että haltijaso-tilaat torjuisivat ihmisten hyökkäyksen, jos sellainen tulisi.

Sotilasosasto oli kotoisin idästä, Sarger-vuorten laaksoista, Vedeera tunnisti heidän lippunsa. Kahden keihässoturiosaston jälkeen marssi viidenkymmenen naissoitaa joukko. He olivat jousiampujia, jokaisen selässä oli pitkä jousi ja kolme viiniä täynnä valkosulkaista nuolia. Marsin ajaksi heidän oli sallittu ottaa kypärät pois päästä, ja Vedeera tunnisti joukosta yhden kasvot, erään isän sisaren Adeken viinitilan yömtekiöistä, jonka kanssa Vedeera muisti poiminnensa rypäleitä edellisenä kesänä. Adeken viinitilalla työskenteli ainoastaan naisia, ja sitä kutsutiinkin naisten viinitarhaksi, ei vähiten siksi, että Adeke itsekin eli liitossa naisen kanssa eikä ollut koskaan huolinut kenestäkään miehettä.

Kun kolonna oli ohittanut heidät, vaahterikkolaiset kiipesivät takaisin vaunuhiinsa tai nousivat hevostensa selkään ja jatkoivat matkaa. Vedeera nukahiti pian uudelleen.

Seuraavan kerran Vedeera heräsi, kun isä kiskoi häntä hihasta. Isä sanoi, että he olivat jo pitäneet toisen tauon ja antaneet Ninarille heinää, vettä ja lääkeettä, mutta he eivät olleet raaskineet herättää Vedeera, koska tämä näyttä nukkuvan niin siikessäri.

Vaahteralimman muurit näkyivät jo, samoin kaupungin ta- lojen punatilliset katot ja niiden takana ylös kohiti pilviä noussevat tornit. Päivä oli viljeä, vaikka aurinko paistoi. Se oli väis- tyvän kesän ja sadonkorjuun aurinko, ei enää paahtava kuren vielä kuukausi sitten. Matkanreko oli hidastunut aamuun ver- rattuna, tie oli täynnä eri puolilta valtakuntaa kaupunkiin saa- puvia haltijoita.

Portilla kaikki vaunut tarkastettiin. Sotilaat olivat tuimail- meisää, ja toisin kuin yleensä, heillä oli haarniskat päällä. Kau- pungin portit olivat kuitenkin yhä auki. Uloimmainen, kaksi- osainen portti oli haltijan paksuisista puuta ja päällystetty rau- talevyillä, joihin oli kuvioitu sotureita, muinaisia kuminkaita ja hevosia. Portin takana kulki muurin ja tornivarustuksen läpi tunneli, jonka katossa roikkui valmiina alas laskettavaksi kolme rautaista ristikkoporttia. Aina kun Vedeera tuli kaupunkiin tai lähiti sieltä, häntä pelotti kulkea ristikköjen alitse. Mitä jos ni- tä kiinni pitävät köydet katkeaisivat vanhuuttaan juuri nyt, ja portti rysähtäisi heidän päälleen? Murta hän muisti myös isän sanat, jotka hän aina toisti tällä kohdalla. Ertä Rakinarikin oli nuorena pelännyt ristikköporttien alittamista.

— Murta kun on alittanut portit sadannen kerran, pelko häviää.

Vedeera päätti, että se kerra oli nyt, hän oli jo tarpeeksi vanha, neljätoistavuotias. Hänen ei tarvinnut enää pelätä ole- mattomia vaaroja.

Päästyään sisään kaupunkiin he ajoivat vaunut hiekkaken- tälle kaupunginmuurin viereen. Vierastallit omistava vanha haltijapariskunta lupasi pitää Ninarista erityisen hyvää huol- ta, kun Tarilmor kertoi heille sen vatsataudista.

Heillä olisi yksi kellonhyömä aikaa ennen käskykirjeessä määrättyä kokoontumisaikaa.

— Voisimme nyt syödä loput eväät, äiti sanoi.

Niiden lisäksi he ostivat läntisellä ruokatorilla hedelmiä, oransseja pyöreitä kuulia, joita jotkut kutsuivat mendareiksi, jotkut susuiksi. Vedeera oli syönyt niitä vain muutaman kerran aikaisemmin, ystävänä Citinin kotona, kun Citinin isä oli tuonut niitä kauppatarkkailaan etelästä. Ruokatorilla myytiin myös valmiiksi paistettuja piirakoita. Ne olivat fermejä, matkapiiraita, joita syötiin kaikilla haljoiden valtakunnassa, ja joiden resepti peiyryi Suuren vaelluksen ajoilta. Silloin niiden kerrottiin pelastaneen monen hengen, kun ruokavarat olivat olleet vähissä. Fermet säilyivät viikkokausia syötävinä, päivä päivältä tosin nahkeampina.

— Ehtisimmekö käydä katsomassa vanhaa koitaloa Köydenpunojainkujalla? Vedeera kysyi varovasti.

— Ei onnistu tällä kerralla, Tarilmor vastasi. — Pian meidän pitää jo kiirehtiä Keskusaukiolle. Kaikkien on käsketty saapua sinne hyvissä ajoin.

Vedeera ihmetteli kaduilla kulkevaa väenpaljouutta, kun he kävelivät kohti Keskusaukiota. Näin paljon haltijoita Vaahteralinnaan ei kokoontunut edes Valon juhlaan, vuoden viimeimmäksi päiväksi. Viime vuoden Valon juhlassa Vedeera oli ensimmäistä kertaa saanut vietätä illan yhdessä ystäviensä kanssa, ilman Rakinartin ja Tarilmorin tai muiden aikuisten valvontaa. Isä ja äiti olivat osallistuneet Ympyrätanssiin ja istuneet pitkien pöyrien ääressä juhlaruokaa syöden. Rakinart oli esiintynyt, yhtenä kymmenestä Auringon laulun laulajasta. Sillä aikaa Vedeera, Citin ja Talkal olivat tutkinut Vaahtera-

linnaa. Vedeera oli kertonut ystävilleen lapsuudestaan kaupungissa, vaikkei muistanut kovinkaan paljon, koska oli ollut silloin niin pieni. He kaikki olivat päättäneet muuttaa aikuisiksi tuluaan Vaahterikosta kaupunkiin asumaan.

Citin oli ihailnut ylimysten korkeita taloja, joissa saattoi olla neljäkin kerrosta päällekkäin. Hän oli sanonut, että hän halusi isona arkkitehdiksi, talojen suunnittelijaksi. Työt olivat seisseet sinä itana pitkään kuningattaren kartanoa kiertävän aidan vieressä ja katselleet metallirankojen läpi puutarhan istutuksia ja kuun valossa sinertävänä hohtavaa kartanoa. Sen tornien huipuissa liehuivat aina haltijakansan liput. Metsähaltijoiden vaaleanvihreä, vuorihaltijoiden tummanharmaa ja ranskojen haltijoiden keltainen. Keskellä kohoavassa korkeimmassa tornissa hulmusi kuningattaren lippu, jossa oli kuvattu tähtimpyrä tummanvihreällä pohjalla.

— Minä haluaisin isona Heeran kartanoon töihin, Talkal oli huokausur. — Vaikka neuvoshaltijaksi, niin kuin Thinald-
ran isä Lothiel.

— Sinä antaisitkin kuningattarelle viisaampia neuvoja kuin Lothiel, joka aina vaatii lisää kuria ja pelottelee ihmisten hyökkäyksillä tai pelkoilla, Citin oli sanonut.

Lothielin määräyksen takia Citinin veli Celev oli joutunut armeijaan, vaikka hänen selkänsä oli synnytyksestä saakka ollut niin kipeä, että hän pysyi häidin tuskin kävelemään suorassa. ”Jokaisen haltijan pitää osata taistella ja jokaisen on olava valmis uhrautumaan valtakunnan puolesta”, Lothiel oli julistanut uusien määräysten tullessa voimaan.

— Minulle riittää, jos saisin kerran elämässäni käydä kuningattaren kartanossa, Vedeera oli sanonut.

Hänen isänsä Rakinar oli sinne kerran päässyt – esiintymään – mutta Vedeera ei ollut kertonut sitä ystävilleen, etteivät he tulisi katteelliseksi. Vedeera oli päättänyt, että kävi mitä tahansa, aikuisena hän muuttaisi asumaan Vaahteralinnan, pienen ullakkohuoneeseen, josta näkisi kaupungin katot. Vaahterametsässäkin oli mukavaa, mutta vuosi vuodelta hän kaipasi enemmän torikauppiaiden huutoja, tehuoneiden ihmisvilinää ja ulkomaiden matkalaisten satumaisia seurueita, heidän ihmeellisiä asujaan ja outoa puhetta, joka kuulosti laululta.

Kaikkein ihaninta hänestä oli istua Keskusaukion suihku-lähteen reunalla, huijuteella häntäänsä sen vedessä ja katsella ja kuunnella torielämää.

Nyt se ei ollut mahdollista. He olivat saapuneet Tarilmorin ja Rakinarin kanssa Keskusaukiolle hyvissä ajoin, mutta väkeä oli jo niin paljon, etteivät he päässeet lähellekään suihkulähdettä ja sen viereen pystytettyä puista lavaa. Airuet seisovivat valmiina. Lavakorokkeen keskellä oli ouro, puolipallon muotoinen kuparinen astia, kuin jätikokoinen pata. Kuningatar ja muut ylhäiset haltijat saapuivat pian.

Seitsemäs luku

Vedeera käveli kuin unessa. Hän ei vielääkään täysin uskonut, että kuningatar Heera oli poiminut juuri hänen nimensä arpakulhosta. Kuinka se oli mahdollista? Hän olisi halunnut juosta takaisin äidin, isän ja Jaroxin luo. Hän oli ihan tavallinen haltijatyttö, tämä ei ollut häntä varten, Vedeera mietti ja tuijotti karukiveyestä.

He kulkivat neuvoshaltija Lothielin johdolla kohti kuningattaren karranoa. Kartujen varsilla haltijat pysähtyivät katsomaan heitä, jotkut heiluttivat päähineitään ja huusivat: ”Eläköön!”

Yrmyrillmeiset sotilaat marssivat tahdissa Vedeeran ja Lothielin takana, ja soturien rautavahvisteiset jalkineet ka-lahtelivat kartuun. Haarniskojen, kilpien ja miekkojen kalke kaikui heidän ympärillään.

Vedeera oli epäillyt vielä edellisenä iltana, ettei häntä edes huolittraisi mukaan koko arvontaan. Hänhän oli häpässyt itsensä perin pohjaisesti, kun oli paljastunut, että hän oli ollut tekemisissä ihmispojan kanssa. Melkein kaikki, hänen parhaita ystäviään Citiniä ja Talkalia lukuun ottamatta, olivat kääntyneet häntä vastaan, miksi ei siis kuningattarin olisi kuulut siitä?